

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Det skal også blive den sidste korte bemærkning, hvis ikke det går helt galt.

Jeg vil bare minde fru Jytte Andersen om, at under den tidligere socialdemokratiske regering – eller var det den forrige – forhøjede man generelt deltagerbetalingen for deltagelse i voksenundervisning, hvilket ikke kunne undgå at vende den tunge ende nedad. Sådan er jo vilkårene, hvis man vil tage medansvar herinde; det ved fru Jytte Andersen og hendes parti meget vel.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Det ved jeg meget vel, men så vidt jeg erindrer, blev den forhøjelse af deltagerbetalingen også båret igennem dette folketing med det radikale venstres stemmer – med samme beklagelse, hvormed den blev båret igennem af de socialdemokratiske stemmer.

Steffensen (KrF):

Det er altid vanskeligt, når man står i den situation, som vi nu står i, hvor man klart må erkende, at der ikke er råd til det, som vi gerne ville, at der ikke er mulighed for at opfylde de ønsker, som vi alle gerne ville have opfyldt. Det gælder alle partierne her i folketinget, også når det drejer sig om det lovforslag, vi her har til behandling.

Der er to hovedelementer i det. Det ene drejer sig om lokalebestemmelserne. Det synes jeg ikke der er mange problemer i. De retningslinjer, som her er fremlagt, kan vi helt og fuldt tilslutte os. Vi mener også, det er rimeligt, at man ser på disse regler, og det, der er lagt frem, tilslutter vi os ganske.

Det andet hovedelement i lovforslaget er jo det, som er det centrale i det, og det, som er det alvorlige, nemlig ændringerne med hensyn til specialundervisning.

Jeg skal gerne sige til fru Jytte Andersen, at hendes kommentarer til mig her i begyndelsen er da relevante. Det er fuldstændig rigtigt, at det ønske, vi har, er sandelig også, at indvandrerundervisningen kan være gratis. Ingen tvivl om det. Det har vi også givet udtryk for i forbindelse med et forlig med socialdemokratiet, hvor vi – som hr. Ole Vig Jensen var inde på – også måtte være med til at

lægge byrder på de mennesker, der deltog i fritidsundervisningen. Jeg tilslutter mig også det, fru Jytte Andersen sagde til sidst. Det skete naturligtvis med beklagelse både fra fru Jytte Andersens parti og fra vores parti.

Vi står i en situation nu, hvor kristeligt folkeparti har medansvar i regeringen for det, som regeringen kan lægge frem gennem undervisningsministeren. Det er rigtigt, at vi har haft mange drøftelser om, hvordan vi kunne komme frem til en socialt forsvarlig – eller i hvert fald rimelig, jeg tør ikke sige, at det er så socialt forsvarligt, som vi gerne ville, men i hvert fald en rimeligt forsvarlig – ordning, også når det drejer sig om den allersvageste gruppe, her indvandrerne.

Jeg vil gøre opmærksom på, som hr. Ole Vig Jensen også stærkt understregede, at i det kompromis, som vi er nået frem til – vi, som skal bære dette lovforslag igennem folketinget; det er jo, som det rigtigt er sagt, noget, vi er blevet enige om i den udformning, det har nu – er der taget hensyn til de allersvageste grupper, også når det drejer sig om vore indvandrermedborgere. Selv om vi må beklage situationen, ser vi altså ikke, at der er nogen vej uden om. Vi bliver nødt til også at drage dette område med fritidsundervisningen ind i billedet. Vi mener heller ikke, der sker så frygtelig meget ved det for, skal vi sige vore almindelige danske medborgere. Den gruppe, som det kan være tvivlsomt for, og som vil komme til at mærke ændringen stærkere end andre, er jo en del af vore medborgere, nemlig indvandrerne. Det er beklageligt, men vi finder altså, det er nødvendigt. Når man står i den situation, at man skal være med til at bære de parlamentariske løsninger igennem folketinget, så kan vi naturligvis ikke alle få vore ønsker opfyldt.

Vi står bag ministerens lovforslag.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg skal ikke gøre så meget ud af det dér med, at i virkeligheden kan kristeligt folkeparti slet ikke lide det her, man synes, det er noget værre noget, og man var helst fri, det er ubehageligt, og det er ikke så godt, og sådan noget, for det var, hvad man kunne vente – og man kunne også vente den afsluttende tilføjelse, nemlig: vi gør det alligevel.